

LA CAMPANA DE GRACIA

LA LLIBERTAT TRIUNFANT IDE LA TIRÀNIA.

Tribut de admiració, á la Heróica vila de Puigcerdá.

LA REDACCIÓ

LAS DUGAS BANDERAS.

Guaytéulas: l' una s' aixeca davant de l' altra.

L' una es negra com la consciencia de un criminal; l' altra es roja com la pura sanch del poble.

L' ayre de la patria las bat á totas dugas: totas dugas bolean: totas dugas ab sos esba-techs sembla talment que parlan.

Diu la bandera negra:

—Lo fum de l' Inquisició m' ennegrí. La gent avans me tenia per blanca; y al véurem tant sols, s' agenollavan los homes com un remat d' esclaus. Un home m' sostenia, un home á qui l' hi deyan ungit de Dèu y que res tenia de diví: la venjansa, la ira, l' odi y las passions bullian en lo seu cor; la maldat, l' infamia, lo cinisme dintre de son cap hi feyan niu: com los demés de la seva especie las malalties se cebavan en ell, y moria com moren tots los homes, aclucant los ulls y quedant enravenat com un bastó.

A diferencia dels altres portava corona y collars d' or y pedreria: riquíssims mantos de pells y de brocat penjavan de sas espatllas: era un modelo de riquesa y de majestat, vist desde fora: vist per dintre era un ser asquerós.

Semblava un magnífich gerro plé de fanch.

Y l' poble may s' atreví á destaparlo per veure lo que dins hi havia, y ferse cárrech de la fé que devia posar en ell.

Si alguna vegada ho hagués intentat, una turba de farisaichs sacerdots hauria donat lo crit de sacrilegi; y una turba de desenfrenats butxins no s' hauria contentat sols ab cridar.

¡Pobre poble! Los homes mes vells morian sent criaturas encare. La preocupació era una vena que tenian davant dels ulls. No coneixent altra estat que la miseria, eran felissos en la desgracia.

Jo he sigut la bandera de tanta ignominia, de tanta vergonya, de tanta humillació.

La mèva existencia ha sigut pesarosa: mil vegadas he desitjat la mort y no l' he trobada ni la trobaré may fins que reyni la llum de la inteligencia. Soch negre com la fosca y sols ab la llum puch desvaneixe'm.

Algunas vegadas he caigut trossejada entremitj de la pols dels combats; y sempre com mes lo temps ha anat avansant, mes forts han sigut mos descalabros; pero no he mort encare. Só com los ferits que plens de dolor caminan, pèls quals lo viure es un martiri cruel: pero al revés d' ells no veig á la vora encare lo consol de la mort.

De las mans dels reys hi passat á la dels mercaders de consciencias, que viuhén ensenyant una momia, y troban gent encare prou tonta per pagar l' entrada y anar á véurela.

En las sombras de las iglesias y en un recó dels arxius dels palaus deis nobles m' hi conservat, fins que ha arribat l' hora de tornar-me á treure.

Avuy estich altra vegada enarbolada: bandera del rey y de Dèu, m' han fet tornar bandera del crim y del escarni.

Una cáfila de bandolers me segueixen: duch darrera meu la desolació, l' incendi y la matansa: deixo darrera meu rius de sanch y llágrimas y montanyas de cendra. Es la vergonya mes gran que m' podia cabre.

Y diu la bandera roja:

La ciencia m' construí; lo sentiment de un poble esclau, assedegat de justicia, de llibertat, de rahó y de dret m' aixecá un dia davant per davant de la bandera negra.

La sanch m' ha tacat algunas vegadas; mes no s' coneixen en mí las tacas de sanch, vermella com soch, y simbolisant un objecte mes gran que las miserias de la lluyta que haig d' atravesar pera ser la soberana de tots los cors honrats y leals.

Malehida, escomunicada, calumniada, vic-

tima de tots los dictoris hi anat de batalla en batalla, de victoria en victoria: he vist augmentarse per minuts lo número de mos sectaris, y se m' ha dat lo porvenir per herencia.

Jo rompo las preocupacions: jo obro al progrés un camí de gloria: cada dia que passa es un nou motiu de forsa pera conseguir los mèus fins: darrera meu hi van los bons, resòlts á morir sota la mèva sombra avans que recular un pas.

Bandera de guerra, mentres tinga enemichs, guerrejo sols per obtenir la pau: aquesta l' obtindrè quan l' ignorancia no existeixi y la maldat se veji sola.

Pobles dignes que desitjéu llibertat, igualtat y fraternitat; veniu y apleguévos sota la bandera roja.

L' una mor; l' altra naix.

L' una desencadena la discordia: l' altra crida sota seu á tots los homes, pera que s' dongan un abrás fraternal.

Los que ván ab la bandera negra nos fan sentir los efectes de la seva mort desesperada.

Fémlos sentir los que militém sota lo roja, lo que pot un poble avergonyit de que encare campeji l' absolutisme per nostras montanyas.

Guerra á mort als fanátichs defensors del absolutisme!

BATALLARAS

En la nit del dia 12 lo *Círcol republicá democrátich federal* celebrá la seva instalació en lo nou local del carrer Nou de la Rambla, ab una solemne festa, que per la falta d' espay no podém ressenyar ab l' estensió que desitjariam.

La música militar del Regiment de Cadiz colocada en lo jardí del *Círcol* executá la Marsellesa y altres aires patriótichs, després de lo que, s' obrí la sessió ab un discurs inaugural del president de la societat ciudadá Pau Pallós.

Seguidament parlá lo general segon cabo de Catalunya ciudadá Patiño, fent entusiastas protestas de s' adhesió á la República, oferintse com á particular y com autoritat als allí aplegats y dihent que desde aquell moment se l' considerés com á socio del *Círcol*; lo socio ciudadá Gobernador de esta Provincia Ferrer y Garcés y lo ciudadá Lluís María Lassa-la, Gobernador de la de Tarragona, pronunciaren patriótichs discursos, acabant lo seu lo primer ab un viva á la República Espanyola, y ab un altre com á particular á la Federal.

En nom de la Diputació Provincial parlá l' ciudadá Lostau y en nom de Barcelona son Arcalde popular Buxó.

Acte seguit lo ciudadá Passarell, president de la secció de propaganda del *Círcol* en un magnífich discurs, declará inauguradas las conferencias públicas que l' *Círcol* donará en esta ciutat y en quants pobles de Catalunya ho demanin.

Lo jove poeta Joan Lladó y Figuerola, redactor del *Iris del Pueblo* de Mallorca, llejí una valenta poesia dedicada al *Círcol* republicá federal.

Lo ciudadá Vidal y Valenciano, dedicá un recort als mártirs de la República y llegí una preciosa poesia catalana en memoria del célebre republicá figuerench Abdon Terradas.

Lo jove poeta, fill de Cuba, ciudadá Lluís Arrue llegí uns sentits versos condolintse dels mals que afectan á sa terra, fent vots pera que la República tanqui las feridas que la monarquia habia obert en aquella Antilla, que, digué, vol esser espanyola y federal.

Tancá la sessió un magnífich discurs del

Secretari Vallés y Ribot que fou molt aplaudit, com aixís mateix ho foren los dels demés que pregueren part en dita vetllada.

En lo número vinent publicarem la poesia del ciudadá Vidal y Valenciano, de que hem fet menció en la present ressenya.

Puigcerdá ha conquistat en nostra historia una nova página radiant de inmortalitat.

30 horas de foch sostingueren los braus defensors d' aquella vila eternament heróica, contra forsas vuit vegadas superiors á las sévas.

Los soldats, los carrabiners, los voluntaris, la gent del poble, homes, donas y criaturas foren tot héroes que demostraren que la sanch de 1837 corra encare per las venas dels fills de Puigcerdá.

Saballs en las tápias d' aquella vila lliberal hi deixá mes de trescents dels seus. Los braus puigcerdanesos tingueren també las sévas desgracias, com per fer mes gran y heróich lo sacrifici.

Una llágrima pèls morts: un crit de entusiasmo y de admiració pèls que sobrevisqueren á la lluyta.

Los carlins al dirigir-se á Puigcerdá, diu que semblaven un bosch.

Per ço 'ls puigcerdanesos varen fer Ulenya.

Hasta ab pedras tenian que picarlos los dits quan tractavan d' assaltar las murallas, y á cops de bayoneta derribarlos, fins á ferlos caure desplomats.

Un carrabiner, disparant las armas que las donas l' hi anavan carregant ne matá á déu.

Lo procurador Pedral morí en l' acte mateix de disparar contra un carcunda, que caygué també sens vida. Los dos tiros se confogueren en un.

Al calar foch al Portal d' Espanya, entremitj de un ruixat de balas, los braus vehins de Puigcerdá aixecaren al darrera una formidable barricada.

Quan los carlins vejeren caure la porta, se trobaren ab que l' pas los estava interrumpit encare.

Y s' convenceren de que encare darrera d' aquella barricada s' hi aixecava una muralla mes inespugnable qu' ella mateixa: una muralla de pits puigcerdanesos.

Los carlins avans d' anarse'n calaren foch á algunas casas dels Aforas, de las quals s' havian possessionat pera atacar la vila.

A la rojenca claror de las flamaradas, se veje mes clarament la seva derrota.

Tants foren los morts y ferits que tingueren que en la imposabilitat d' amagarlos, los cremaren, fentne d' ells diversos pilots.

No més los tigres tenen l' instint sanguinari de destruir á sos propis fills.

En las Guinguetas hi deixaren onze gefes ferits gravement.

Aquests per la seva calitat se salvaren de la foguera.

¡Gloria á Puigcerdá! A dos dits de la frontera francesa, podent posarse á salvo y salvar sos interessos, no consentiren sos habitants que la impura planta de la carlinada trepitjés los carrers d' aquella vila, que ja en 1837 se féu inmortal.

Gloria als valents que han dat á Espanya una página de honra y de admiració, y á las demés vilas catalanas un exemple de valentia, que aquí en avant no podrán menos que seguir, sino volan quedar deshonradas.

Los conservadors; aquet célebre partit que á forsa de voler conservár vá perdre á D. Is-

bel, que després ha perdut á D. Amadeo y que acabaria per perdre las butxacas del poble per conservar las sèvas plenas ab las suors del treballador, ha resolt estar en lo retraiment durant lo pròxima campanya electoral. *La guineu quan no 'n pot haber diu que son verdas.* No obstant en Serrano, Sagasta, Rios Rosas, Barzanallana y comparsa buscan *conservar* los seus districtes.

Lo diumenje se representá en el teatro del Odeon un drama intitolat *Ripoll y Berga*, en lo qual los actors representan personatjes que encare viuhem; costum que debèm reprobar per més que aixís se tracti de entusiasmar al poble, ó de umplir lo teatro en benefici de la empresa. Las taulas ahont deu probarse lo verdader entusiasme, en las circunstancias actuals, es en las montanyas.

S'acosta l'elecció de Diputats. Es precis que 'ls federals se belluguin, buscant candidats que pogan omplir dignament la seva missió.

Búsqüinos conseqüents, honrats, de ideas ben determinadas, y sobre tot que tingan un bon criteri y una clara inteligencia pera constituir lo pais sobre fonaments robustos que no vacilin per res y eternament sostingan lo temple de nostras institucions republicanas federals.

Tothom se creya á principis d'aquesta semana que 'n Saballs havia tingut una terrible derrota, després de la de Puigcerdá,

Com tothom la desitja, tothom doná crèdit á la noticia, que originada per la acció de 'n Cabrinety y en Vila de Prat, va baixar desde la montanya com una bola de neu, anantse engruixint.

Mes alló no fou més que un vaticini que prompte 's realisarà, sent capitá general de Catalunya en Velarde.

Alguns carlins presos, son destinats al exercit de Cuba.

Ja que no han sabut defensar á Dèu, ni al Rey, defensin al menos de debó á la pátria.

En Gaminde ha escrit una carta esplicant la seva conducta en aquesta ciutat.

No l'ha publicada fins y á tant que han sortit las célebres del celeberrim D. Lluís Carreras.

En las afirmacions d'aquest últim, funda 'l primer la seva vindicació.

No més l'hi faltava aixó al insigne Diputat provincial per Sabadell.

¡Gastador de 'n Gamindel...

Molts han estranyat lo silenci que ha guardat lo general Nouvilas.

En Nouvilas es catalá, y 'l lema dels fills d'aquesta terra es:

—Callar y obrar.—

En los Clubs, Cassinos, Ajuntaments, Oficinas, Estudis y demés per compte del retrato de D. Amadeo ha de figurarhi l'imatje de la República. Dos diferents establiments fins are han pensat ab aquesta necessitat, y son la litografia de 'n Verdager y la tenda dels Andalusos. Las obras que han produhit son dos notables cromos, deguts al reputats pintors, ciudatá Ramon Padró lo primer, y Gomez lo segon. Tots dos rivalisan en bonas condiciones artisticas, correcció de dibuix, brillantíssim colorit y efecte notabilíssim. Y hasta ab lo préu rivalisan, puig tant l'un com l'altre valen 40 rals, y aixó que son de un tamanyo regular y omplen perfectament l'efecte de cuadros.

Passin per nostra llibrería, podrán véurelas y de segur que se n' enamoran.

Federals: Alguns ministres han anat á visitar sagraris ab las sèvas senyoras.

Aixís parlan los periódichs monárquichs, com per exitarnos contra 'ls homes ilnstres que regeixen la República.

¡Y qué! Nosaltres respectém las creencias religiosas de tothom. Per ço 'ns dihém republicans.

¡Política enérgical diu tothom. ¡Política enérgical esclamém nosaltres.

Si: volém que 'l govern siga govern, volém que apliqui la ley á qui falti, sens distinció de personas, mirant tant sols lo cas en que 's fassa necessaria la aplicació.

No volém, com alguns gata-maulas, que tot se resolgui á canonadas, no volém ressucitar los antichs régimens; gobiernis republicament; pero gobiernis.

Y fentho aixís, deixém dir á tothom y seguim nostre camí.

Als polítics que han vist desvaneixe's sos partits al desvanéixe's la monarquía de don Amadeo: als que trobantse sols, abandonats, sense rahó, sense bandera, desautorisats fan una guerra á mort á la República, valentse de tots los medis, avuy podém dirlos ab motiu lo que ahí sense ell nos deyan á nosaltres;

—Destruíu insensats, destruíu vosaltres que ja no teniu res per perdre.

Lo rector Santa Cruz dias endarrera féu fusellar á un pobre vell.

Gósat ab lo teu crím, fiera sacerdotal, que no has d'arribar tú á la edat del pobre jayo que assassinares.

A San Sadurní se quedaren sense rector.

Demanaren en consecuencia que anés á assistirlos un capellá de Vilafranca, anomenat Vinyolas.

Tot just hi era, quan ja 'l Vicari general l'hi havia enviat una órdre de que abandonés immediatament aquella població, fundantse en que 'l clero estava en perill.

¡Ah pescadors d'ánimas, que havéu deixat las ánimas pera pescar las bossas! que n'agararéu poch de peix.

LLETRETA.

Sempre predica— mossen Benet
Contra 'ls grans vicis—del mon dolent.

Que no quebrantni—may lo sisé.

Los encarrega,—sempre ab exés.

Perque la Pepa,—promés tingué

Trenta novenas—tingué que fer.

Perque una dona—manté don Pep

Feulo aná á Roma—¡Riguros zel!

Y ell vès si es tonto,—que 'n manté tres....

—*Aixó son figas—d'altre paner.*

Vaig jurá un dia,—no lluny per crrt,

De no casarme—mentres visqués,

Pues m'afiguro—y ab fonement

Que pobre y lletxa—la trobaré.

Pro si algun dia,—se 'm presentés

Una noyeta—de setze anyets,

En sense sogres,—ni altres parents,

Y cent mil duros—de mes á mes,

Prou trencaria—lo jurament,

Que aixó son figas—d'altre paner.

Diu que á Amadeo,—nostre últim rey,

D'haber d'anarsen—li sabé greu:

Perque pensaba—¡jo també ho veig!

Quatre mil duros—diariament....

Y haber de pérdrels—vaja ¡ni ha un feix!

Pro si no fujo,—y 'l poble veu

Que no serveixo—casi de res,

Y 'm tren un dia,—sens compliments,

Ja podré endúrmen,—lo cap sense?

Ca, ca! axí al menos,—salvo la pell,

Y aixó son figas—d'altre paner.

Perque en Francisco,—va robá un peix,
Es á presiri,—ja fa molt temps:
Va trobá 'l castich—que meresqué:
Perque robaba!—Fort: molt ben fet:
Pro ab l'ex-ministre,—que al mateix temps,
Ne feya correr—dós millonets,
Perque no feren—també 'l mateix?
—No va robarlos?—Ey! entenéms:
Va transferirlos,—que es diferent,
Y aixó son figas—de altre paner.

Ay pobre Espanya—si aixó segueix!!!

(Aixís me deya,—don Bartoméu

Que 's mes carlista—que Carlos set.)

—Si 'l socialisme,—son cap ne treu,

Fará desgracias —á mes poder:

Cremár hisendas,—repartir bens,

La pobre Espanya—será un infern,

—Vaig contestarli:—donchs y los seus,

Que al crit ne corran—de viva 'l rey?

Fan altre cosa—per tot arréu,

Que robá, encendrer,—y matar gent?..

—Pero ho fan al menos,—en nom de Dèu,

Y aixó son figas—d'altre paner.

PERE SENSE POR.

Un polaco diu que ha inventat un carbó, que sense diferenciarse aparentament del altre te la virtut—¡vaya una virtut!—d'estallar aixís qu'entra á la fogayna.

Los qui atribueixen á un polaco aquest invent, s'enganyan: qui ha inventat aixó no pot ser mes que un carlista.

Alguns en vista del retraiment que sembla que han adoptat certs partits, mostran impresionarse.

No confonguém las cosas.

Una criatura que fá 'l bòt y Aquiles ficantse dintre de la tenda y abandonant als seus, casi venen á fer lo mateix.

Pero ¡quina diferencia del héroe grech á un xicot mal educat!

¡Quina diferencial!

Alguns radicals voldrian que las eleccions s'aplassessin.

Ells han anat tantejant alguns districtes y per tot arréu han trobat qu'eran verdas.

Are desitjarian passar temps, per veure si ab lo temps se maduran una mica.

No podém anar á las eleccions, diuhem los antichs partits amadeistas.

Pobrets! No podan anarhi perque ja no tenen porras per matar als vius, ni escrutinis falsos per resucitar als morts.

Si quan disposavan de tot aixó tenian prou feynas!...

En Portugal se treballa.

Aquí treballém també.

La cuestió federal formarà de la Peninsula ibérica una sola nació.

Los portugueses se 'm figura que fan un túnel per la part seva; y nosaltres que foradèm per la part nostra.

Com á tots dos nos guia la mateixa idea, no tardarém á trobarnos, donantnos una abraçada fraternal.

Un amich nostre que de tot treu derivacions ha trobat que als soldats del compte de Berga (a) lo butxí del Pont del Armentí á Francisco Saballs, se'ls podria dir *saballons*.

Deduhint de aquí vindrém á parar en que carlí tan se val á mosca saballonera.

A UN CAPELLÀ CABECILLA.

¿Veus aquell capellà que allà en la serra davant de un grupo gesticula y crida? Es lo qui mana en gefe la partida que ab los seus crims ompla d' horror la terra. Sent sa missió de pau, predica guerra y l' ànima tè ja tant pervertida, que en la destrucció sols, gosa sens mida y en carn humana com lo llop s' aferra. Tigre infernal que d' home tè figura es robà y saquejà tota sa ciencia... Lo qui cau en sas mans tè mort segura, pues no es possible en ell trobar clemencia. Negra es de cap á peus sa vestidura, donchs es mes negra encara sa conciencia.

PERE SENSE POR.

Quadro pintoresch, que recomaném á algun pintor que vulga lluhirse en la próxima exposició de Viena:

Lo titulará: *Recorts de Catalunya.*

Representará un pí, un carlí al dessota y un bolet dessota del carlí.

Tots tres duhen boyna.

Y además hi ha 'l símbol de las pinyas y 'l dels bolets.

EPITAFIS.

Donya Nieves aqui jau de tant rendida y cansada. Dia que avans de morir, deya: —Tu m' has *cafet*, carlinada.

Aqui jau un capellà trabucaire dels mes bons: enretireuvos minyons que 'us faria fusellá.

Dessota eixa llosa freda jau de un gran Rector lo cos, —junt ab ell la majordona. — ¡hasta morts, senyò, hasta morts!!

A n' en Saballs diu que se l' hi ha donat lo títol de *compte de Berga.*

De segur que 'l poble l' hi arreglaria 'ls *comptes* ab una bona *verga.*

Un pescador vá anar á confesar y 'l capellà li va preguntar:

—¿Que sab de la mort y passió de nostre Senyor Jesucrist?

—No mes sé que l' varen crucificar.

—¿Y res mes?

—No senyor.

—¿Y 'ls manaments de la lley de Dèu quants son?

—No hu se.

—¿Donchs no sap res?

—¿Qu' hu sap tot vosté?

—Si senyor.

—¿Donchs ahont se pescan las tunyinas?

—Al mar.

—Donchs los carlins las han pescadas á Puigcerdá.

—Y donchs Sra. Francisqueta com se las compon sense Sant Jaume?

—Ay filla; no me 'n parli! ¡Quan recordo aquells bons ratos que 'ns donaba Mossen Julià... y 'ls veig lluny de que tornin, tota 'm corseco!

—Y perque no fá com jo? A falta de Sant Jaume me hi emparat de Sant Francisco.

—Y s'hi passa bè la estona?

—De alló millor.

—Donchs ja 'ns hi veurém y la farem petar.

¿Dessitjariam que l' Ad ministració de Rentas Estancadas millorés la qualitat dels cigarros de tres.

Comprentiam que la Monarquía volgués envenenar als federals; pero que vulga fer lo mateix la República, es una cosa inícia.

Los barbers están que trinan perque desde que 'ls capellans han resolt no afeitarse han perdut moltas barbas.

Los carlins de bona fè son com los burros de las cinias.

Duhen los ulls tapats y donan contínuas voltas sense moure's may del mateix puesto.

En Rivero y Martos s' han reconciliat.

Dios los cria y ellos se juntan.

Molts carlins dels que beühen á galet diuhen que aviat entrarán á Barcelona.

Ho crech molt bè.

Poden entrarhi de pas cap á Canarias.

EPIGRAMAS

UN RECTOR Y UN ESCOLÁ.

—¿Que 't sembla, era tonto 'l Papa que decretá 'l celibat?...

—Era un sabi, perque aixís no 's torna ranci 'l menjar: además menjan molt mes y poden triarse 'l *tall.*

Y.

Lola vá aná á confesarse y vá dirli lo Rector: si may vols torná á pecarne *vina* y será lo millor.

C.

Lo Frá Miquel, cabecilla deya exhortant á n' als seus: —Tota aquesta gran pandilla de liberals, son jueus.— Y nosaltres Frá Miquel que som?—l' hi digué 'n Magí —Nosaltres per tant sant fi som tant sants com los del Cel.—

Dit aixó xiulá una bala y matá á un tal Partegás y en Magí mes fret que 'l glas veyent la cosa molt mala exclamá plegant las mans: ja no 's respectan, ni 'ls *sants.*

—L' Atvocat Pau Robellat tot fent plets y tot fent broma amigo, m' ha ben plumat.

—No es estrany digué en Bernat ¿no sab que viu de la ploma?

A. F. O.

A cert llauner tartamut s' hi acostá un estudiant dientli si en aquell instant l' hi podia fé un ambut.

Quan l' home tot al moment respon: «Non... non... no pot ser» replica: —«Basta llauner: si ja n' héu fet mes de cent.

P. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas que posém al torn pera esser insertadas segons son mérit, los ciudatans J. F. A., un tros de saba tot, R. Cerveró y Ll., Avi Magre, Bernat Pescaire, Carlos seté, Lo Dimoni, Pep, y lo noy gran del Forn.

Ciudadá P. Calonge.—La seva poesia tè una pila de versos defectuosos per l' accent.—M. S.—La seva relació en vers la traduhirém en prosa.—A. F.—*Monistrol de Monserat.*—Ab algunas correccions mirarem de insertar sa poesia.—L' Avenent.—Alguns de sos cantars ja véu que 'ls insertém.—Mossen Guixa.—Aprofitém algo de lo que 'ns envia, y si no 'u aprofitém tot, es perque hi ha alguna cosa massa grassona.—Un estripa-cuentos.—Sense dirli alló del essant, l' hi farem presant que s' hauria de versificar una mica millor lo que 'ns envia.—Un campaner.—Unicament podrém aprofitar l' últim epigrama de lo que 'ns envia.—Maño.—Aprofitarém lo que 'ns envia.—J. C. Sallent.—Lo testament que 'ns envia no vé autorisat pel notari del Parnás.—Xixa.—Al revés de lo que 's pensa fan de mes bon aprofitar sos xispejants cantars que la salutació «A Puigcerdá», quals dos últims versos deuen cambiarse.—P. B.—Los seus versos los insertarém quan hi hagi fiscal d' imprenta y no poguém fer política.—Lo Dimoni.—Aprofitarém alguns

epigramas dels que 'ns envia.—C. P.—Los peixos no han sortit, per larabò de que la pesca no ha donat resultats.—J. C. R.—Per lo que 'ns demanà de anar á trobar un memorialista.—Yankee.—Ja hi va algo; envihí y fora.—Apotecari brut.—Lo seu epigrama tè tant de epigrama com jo de moro: te demès dos quartos del mateix.—F. C. y H.—Tinga un mica de paciència: estóm plens de originals.—Antonet de la Figüe.—Lo primer epigrama bè; lo segon es bastant llepissós.—Very Goot.—Lo sonet que 'ns remet es molt defectuos; la glosa la posarém.—Un sarahuista.—Ló motiu de no insertar á voltas las sevas solucions, es per rébreles tart. Rebut l' epigrama que modificat podrà anar.—La noya.—La senmana passada no l' hi varem contestar per venir retrassada la seva carta; avuy ho fém posant las columnas de la CAMPANA á sa disposició.—Un madrilenyo del Clot.—La seva poesia déu ser feta per en Tio Nelo.—J. Trebalig.—Aprofitarém l' endavinalla.—A. F. O.—Idem.—Un trompet de Reus.—Idem.—Boixompifaig.—Idem.—Jo-feresa.—Idem.—Tricolor.—Rebudas las solucions.

SOLUCIO

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

Ab nom de DES-CA-MI-SAT, juèu, salvatge, TO-CI-NO, ab sas CAR-TAS pèl veynat me disfama frá Antonino, per ma fé á la llibertat; mes, *Trompet*, no m' hi amohino: es un frare y s' ha acabat.

A. F. O.

Han enviat las tres solucions exactes los ciudatans Very Goot, Pep, Antonet de la Figüe, Marieta Tascona, y lo Dimoni.

Han remés las dugas primeras los ciudatans Boixompifaig, C. P., Carlos seté, Lo net del avi, l' Apotecari brut, Aquell de la barretina, Yankee, J. Maria Pipa, La noya, J. T. A., Noy dels matons, un aprenent de poeta, Bernat Pescaire lo Barret y J. Trebalig.

Han remés tant solsament la primera la ciudadana La Cinteta de ca 'n Cinto y 'i ciudadá Mariano Pardalet; tant solsament la segona las ciudatanas Dolors Vidrié y Josepa Bensolell; y la tercera no més la ciudadana Mercé Gabarró de Reus.

XARADA

I.

Sabent bè que l' *hú* y segona de las serps de cascabell no fá tant mal com aquell que 's llensa desde la trona, es precis exterminá los carlistas, vil canalla que ab lo seu *tot* la mortalla fan del poble catalá.

UN APRENENT DE POETA.

II.

Tinch molta *prima* en mon partit. Me falta un *tersa* bastant sovint. No vull *segona* puig pèl *tot* visch y com soch *tot* no fá per mi.

PER.

(Las solucions en lo próxim número.)

ENDEVINALLA.

Soch qui incendis produheix soch qui 'ls incendis apaga: soch qui de los aires cau y als aires molt cops se n' alsa: Soch conductora del foch, y conductora de l' aygua; soch qui defensa y qui ofen soch qui extermina y qui salva.

UN TROMPET DE REUS.

(La solucio en lo próxim número.)

Gran lámina colorida de la REPÚBLICA ESPAÑOLA, impresa con esmero al cromo.

Vale 40 reales en Barcelona y 50 fuera.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.